

på, også Al-Qaeda's mulighed for at bygge sig stærke i Irak?

(Kort bemærkning).

Troels Lund Poulsen (V):

Jeg hverken kan eller vil bekræfte nogen af de ting, som hr. Per Clausen vil have mig til at bekræfte. Men jeg vil i hvert fald gerne kort redegøre for nogle af de ting, som sker i dag i Irak.

Det er helt rigtigt, at der er nogle spændinger imellem shiaer og sunnier i Irak. Det er jo også derfor, det er vigtigt, at der kommer en bred regering i Irak, som også samler de kræfter op, som måske kan være skyld i, at der kommer øgede uroligheder. Det er derfor, vi må kæmpe på alle fronter for, at der kommer en bred regering – det er jo for tidligt at sige noget om på nuværende tidspunkt – men det er jo netop for, at det ikke nødvendigvis skal være shiaerne, der sætter sig fuldstændig på regeringsmagten. Det håb deler vi alle sammen, håbet om, at det kan lade sig gøre.

Men lad mig også sige, at vi har en klar forpligtelse til nu at føre Irak videre. Og som jeg også sagde til hr. Per Clausens kollega, hr. Frank Aaen, så undrer det mig, at et parti som Enhedslisten, som lægger så kraftigt vægt på FN, på, at man skal leve op til, hvad FN beder om, i det her tilfælde, hvor vi er der på anbefaling af FN, bestemt ikke mener, at FN på nogen måde er en organisation, som man skal forholde sig til, eller at man skal forholde sig til det, som FN beder om.

Det gør den danske regering, fordi vi har en forpligtelse til at gøre det, fordi vi vil gøre en forskel i Irak.

Formanden:

Så er vi igennem de korte bemærkninger, og derfor tak til hr. Troels Lund Poulsen. Den næste ordfører er hr. Per Kaalund.

Per Kaalund (S):

Regeringen støttet af Dansk Folkeparti sendte som bekendt Danmark i krig i Irak i marts 2003, og som bekendt stemte Socialdemokraterne imod krigsdeltagelse. Grundlaget var efter vores opfattelse ikke i orden, og der forelå intet mandat fra FN.

USA's præsident, George W. Bush, erklærede krigen for afsluttet nogle måneder senere, i maj 2003. USA og England overgik til at være besættelsesmagt, som Danmark dermed blev en del af. Og i henhold til folkeretten medfører det en

række forpligtelser over for det besatte land og dets befolkning.

I juni 2003 forelå der en resolution fra FN, der angav mandatet for besættelsesmagterne. Siden har Socialdemokraterne støttet dansk militærs tilstedeværelse i Irak, og de danske styrker har i den forløbne periode udført et stort og vigtigt arbejde under særdeles vanskelige vilkår.

Kl. 11.20

Som bekendt havde USA og England ingen plan for freden. Krigen blev vundet, men man tabte freden; og det på trods af at alle var klar over, at der forestod kolossale opgaver med genopbygning af Irak og forsøg på at indføre demokratiske tilstande, et retssystem, respekt for menneskerettigheder m.v.

Den politiske proces i Irak skrider frem med bl.a. en ny forfatning efter demokratiske valg og senest frie valg til parlamentet, og der forventes nu dannelsen af en ny irakisk regering.

Irak er fortsat og vil stadig være præget af en række etniske og religiøse modsætninger mellem befolkningsgrupperne, sunnimuslimerne, shiamuslimerne og kurderne, så det er ikke nogen let opgave at forene parterne. Også i den sydlige del af Irak er der jo frygt for islamisk ekstremisme, ikke mindst påvirket af Iran, nabolandet. Men irakerne tager mere og mere over, for så vidt angår sikkerhed og stabilitet, bl.a. med opbygning og træning af irakisk militær og irakisk politi.

Det er Socialdemokraternes opfattelse, at vi på dette område kunne gøre en større og mere intensiv indsats, og vi er villige til at støtte med yderligere personel til disse opgaver, som ledes af NATO.

Irak er stadig præget af uroligheder, som koalitionens ledet af amerikanerne stadig forsøger at bekæmpe. Men spørgsmålet er, i hvor høj grad militærets tilstedeværelse efterhånden mere er en del af problemet, end det er en del af løsningen.

Socialdemokraterne mener, at Danmarks militære engagement nu må afsluttes jo før des bedre, og at den 1. juli i år bør være sidste frist, og efter vores opfattelse er sidste frist.

Socialdemokraterne har i mere end et år efterspurg en exitstrategi, dvs. en plan for tilbagetrækning, men det har været umuligt at få regeringen i tale på dette område. Statsministeren har tilsyneladende deponeret sin beslutningskraft i lommen på USA's præsident. Det er beklageligt, ligesom det er beklageligt, at regeringen end ikke debatterer problemet vedrørende